

הרפתקאות התן

סיפור ברברים ממדבר סהרה

התן היה יצור נעים הליכות והתיידד עם רבים. בדרך כלל התהלך יחד עם הצבוע ופעם מצאו ביחד גלימה ירוקה יפה שכנראה נפלה מאחד הגמלים העוברים בערבה.

מובן שכל אחד מהם רצה לקחת אותה לעצמו, אך בסוף סוכם שהצבוע ילך בגלימה זו במשך היום והתן בלילות.

אבל אחרי זמן מה התן החליט שהסדר הזה הוא לא לרוחו. זאת מכיוון שידידיו, שהיו שונים לגמרי מידידי הצבוע, לא יכלו להתפלא מיופי הגלימה. לכן הוא רצה מדי פעם ללבוש אותה גם במשך היום.

לזה הצבוע לא מוכן היה לסכים והם התחילו לריב. בסוף הצבוע הציע לבקש מהאריה

שישפוט ביניהם. לזה התן הסכים ועם הצבוע לבוש בגלימה, הם ניגשו למאורת האריה. התן, שאהב לדבר הרבה, הציג מיד את הבעיה, וכשגמר, האריה שאל את הצבוע האם הדברים ששמע הם אמת.

"בהחלט כן, כבוד רוממותו" אמר הצבוע. "אז שים את הגלימה לרגליי" אמר האריה "ואתן את פסק הדין." הגלימה נפרשה על האדמה והצבוע והתן עמדו משני צדדיה. השתרר שקט לרגע קט ואחר כך האריה התיישב במלוא בכבוד, ונראה מאוד חכם ומרשים.

"פסק הדין שלי הוא, שהגלימה תהיה שייכת בשלמותה למי שמחר בבוקר יצלצל ראשון בפעמון של המסגד הקרוב ביותר. ועכשיו לכו מכאן, כי לפני עוד עיסוק רב!"

הצבוע נשאר ער כל הלילה בפחד שהתן יגיע לפעמון לפניו. כשרק האיר השחר הוא רץ אל

המסגד, בזמן שהתן, שישן חזק כל הלילה, התחיל רק לקום. "בהצלחה" קרא התן. הוא חטף את הגלימה ואתה על גבו התחיל לרוץ דרך הערבה, ונעלם מעיניו של הצבוע. הוא רץ מרחק רב ובסוף החליט שהצבוע לא יכול כבר להשיג אותו ולדרוש את הגלימה חזרה. אך אז ראה אריה וצבוע אחר מדברים ביניהם והוא ניגש אליהם. "בוקר טוב" אמר "אפשר לדעת מה הבעיה? אני רואה שאתם מנהלים דיון רציני." "אנא, שב כאן" ענה האריה "אנחנו שוקלים באיזה כוון ללכת כדי למצוא את ארוחת הצהריים הטובה ביותר. הצבוע רוצה ללכת ליער ואני להרים. מה דעתך?" "ובכן, כשעברתי לפני רגע בערבה ראיתי צאן באחו וכמה כבשים התרחקו מעיני הרועה. אם תעברו בין הסלעים לא ירגישו בכם. אבל אולי

אוכל ללכת אתכם כדי להראות את הדרך?" "אתה אדיב מאוד" אמר האריה. והם התחילו לזחול בשקט, עד שהגיעו לפתח הגיא, שם איל, כבשה וגדי רעו על העשב העסיסי, בלי להרגיש בסכנה. "איך נתחלק בנינו?" שאל האריה. "או, זה פשוט" ענה הצבוע "הגדי בשבילי, הכבשה בשביל התן ולאריה האייל." "אז לי אתה משאיר את היצור הצנום, שהוא רק קרניים ועור?" קרא האריה בכעס "עכשיו אלמד אתך איך מתחלקים!" והוא נתן לצבוע מכה כזו שזה נפל מת במקום. ואז האריה פנה אל התן ושאל "ואיך אתה הייתה מחלק את השלל?" "שונה לגמרי מאשר הצבוע" ענה התן "אתה תואכל את הגדי לארוחת הבוקר, את הכבשה לארוחת הצהריים ואת ארוחת הערב תסיים באייל."

"כמה שאתה חכם!" קרא האריה שהביט עליו בהערצה "מי לימד אתך את החוכמה הזו?" "גורלו של הצבוע" ענה התן והתחיל לרוץ מהר משם, כי ראה שני אנשים עם חניתות המתקרבים מאחורי האריה.

הוא המשיך רוץ עד שהתעייף ולא יכול היה לרוץ יותר. הוא שכב, נושם עמוק, תחת עץ, כששמע רעש ולידו הופיע מכרו הותיק הקיפוד. "אא.. זה אתה?" אמר היצור הקטן "איך הגעת כה רחוק מביתך?"

"בדיוק ניצלתי מסכנה גדולה" ענה התן "ואני מוכרח לישון קצת. אחר כך נדבר ונראה איך נוכל להשתעשע ביחד." הוא עצם את עיניו ונרדם.

אחרי שעתיים התעורר. "נחתי יפה" אמר לקיפוד "מה תוכל להציע?"

"שם בגיא, אחרי העצים האלה" אמר הקיפוד "עומד בית איכרים שבו עושים את החמאה

הטובה ביותר שבעולם. אני מכיר אותם ובעוד שעה בעלת הבית תלך לחלוב פרות שעומדות במרעה. נוכל להיכנס דרך החלון של הסככה שבה היא מחזיקה את החמאה. אני אעמוד לשמור ואתה תוכל לאכול כמה שתרצה מהקדרות. אחר כך אתה תשמור ואני אוכל." "זו תוכנית טובה" ענה התן והם יצאו לדרך. אבל כשהגיעו לחווה אמר התן לקיפוד "לך ותוציא את קדרות החמאה ואני אסתיר אותן במקום בטוח."

"לא!" קרא הקיפוד "לא אוכל לעשות זאת. הם מיד ירגישו בכך! וזה שונה לגמרי מאשר לאכול קצת מדי פעם."

"עשה כפי שאמרתי לך" אמר התן והביט על הקיפוד בחומרה כזו שזה לא העז להתווכח והתחיל לגלגל את הקדרות לחלון, זו אחרי זו, ושם התן הרים אותם. אך כשהן כבר עמדו יפה בשורה הוא נתן קריאת אזעקה. "רוץ מהר"

קרא לחברו "אני רואה את האישה חוזרת מהמרעה!" והקיפוד, בפחד גדול, התחיל לברוח מיד. התן עמד ופרץ בצחוק גדול, כי לא הייתה שם כל אישה. הוא רק רצה למנוע מהקיפוד שיראה איפה הוא מסתיר את החמאה.

מאז הוא זחל כל יום למקום המסתור וזלל מהחמאה הטובה. כך היה עד שיום אחד אמר הקיפוד "אף פעם לא סיפרת איפה הסתרת את קדרות החמאה."

"או, שמתתי אותן במקום בטוח עד שבעלי החווה ישכחו עליהם. נחכה עוד זמן מה ואז אביא אותם הביתה ונתחלק בנינו."

הקיפוד חיכה וחיכה ושאל כל פעם על החמאה והתן מצא תמיד תירוץ כלשהו כדי לא לגלות את מקומה. בסוף הקיפוד נעשה חשדן ואמר "הייתי רוצה לדעת איפה הסתרת את המחאה. הלילה כאשר יחשיך, תראה לי את המקום."

"לא אוכל לגלות לך" אמר התן "אתה קשקשן כזה שתגלה את הסוד למישהו ואז נהיה בצרות, במיוחד כאשר האיכר יתחיל לרדוף אחריי. אבל הוא עוד מעט יתייאש מחיפושים אחרי הקדרות. תהיה עוד קצת סבלני."

הקיפוד לא אמר מילה אך אחרי ימים אחדים העיר את התן שישן עמוק אחרי צייד.

"משפחתי עורכת מסיבה מחר וביקשו שאזמין אתך. האם תבוא?" אמר.

"בוודאי" ענה התן "רק תצטרך ללוות אותי כי אינני מכיר את הדרך." הם סיכמו על פגישה במקום מסוים למחרת בבוקר והתן חזר לישון. הוא ישן חזק והתעורר מאוחר.

הקיפוד הגיע למקום בשעה מוקדמת וחיכה בסבלנות לתן.

"אא.. הנה אתה" הוא קרא כשהופיע התן מאחורי הפינה "איחרת וכמעט שויתרתי על בואך! ובאמת עדיף היה שלא תבוא כי אינני

יודע איפה להסתיר אותך."
"להסתיר אותי?" השתומם התן "מדוע?"
"כי האורחים שלנו הביאו אתם כלבים ופרדות
ואני חושש שלא תהיה בטוח להתערב ביניהם.
לא, אבל אל תזוז עכשיו ממוקומך" הוא הוסיף
"כי הנה שם בדרך קבוצת אורחים חדשה
מתקרבת. שכב כאן ואני אשים כמה שקים
מעליך. שכב תחתם בשקט מה שלא יקרה."
וכשהתן שכב כך, במורד התל, מכוסה בשקים,
הקיפוד התחיל לגלגל אבן גדולה מהתל וזו
מחצה את התן עד מוות.